

מנהיגי עובדים רכטמן מקל בין הגלגלים

אנשי איגוד העובדים של המיפלה הליי ברליה הם קליקה סגורה, המנהלים את איגודם כאחווה פרטית. כוחם בכפטי המספרי הפוליטי, המועבר ישירות אליהם מכפטי ההסתדרות והם עושים בו כרצונם. בעבר זכו לייצוג בשיעור של 24% במוסדות המיפלה, בעיקר בשל הסכמים בין הגור פים האינטרסנטיים השונים המרכיבים את המיפלה.

ירידה בייצוגם, בהתאם לתוצאות הבחירות, היתה מסכנת את מיספר הנציגים שהם מתכוונים לתבוע לאנשיהם ברשימת המועמדים לכנסת הבאה. לכן הפעילו ורגי שי האיגוד, שמואל רכטמן, נחמני ורגי, מסע של לחצים, איומים והפחדות נגד ראשי המיפלה, כדי שישמרו להם כוחם הפיסקלי.

תחילה איימו לפוצץ את הוועידה בלייל פתיחתה, כאשר יגלו מעל במת הנשי אוח, לעיני אורחי המיפלה, כי הבחיר רות שניערכו לוועידה בפתח-התיקוחה היו מזוייפות. ראשי המיפלה פחדו מחד מוות משערורייה כזאת, הלכו לקראת ראשי איי גוד העובדים.

פרישה בטריוקה. לאחד מראשי הי איגוד ניתן תפקיד יור הוועדה המיני הלית, שלא היה מגיע לו. מיספר צירי מועצת הוועידה הועלו מ-386 ל-411, כדי להגדיל את ייצוג איגוד העובדים במור עצה מעבר לכוחם בוועידה.

בשלב מסוים, כאשר אנשי הגוש-המר כזי השולט במיפלה סירבו להיכנס לתכר תיבים של אנשי איגוד העובדים, הם החלו במסע הפחדה. הם העלו כנושא לדיון את ההצעה להתאחד עם תנועת-החרות.

ראשי המיפלה לא היו מעוניינים ביי דיון פומבי בנושא זה, שעלול היה לקלקל את יחסיהם עם ראשי תנועת-החרות. הם מיהרו להיכנס לדרישות איגוד העובדים, ושמואל רכטמן, ראשי עיריית רחובות, הסיר בתמורה את ההצעה להתאחד עם חרות, שלא היתה אלא מקל בגלגלי מרי כבת המנהיגות.

מילחמת-העצבים של אנשי האיגוד ביי מנהיגות נמשכה לאורך כל ימי הוועידה. כאשר הועלתה ההצעה לבטל את ועדות המיניוים במיפלה, ולבחור את כל מועי מדי המיפלה לכנסת בבחירות חשאיות של המרכז, איימו אנשי איגוד העובדים שוב לפוצץ את הוועידה. היה ברור להם שבבחירות חשאיות ייוצגו בהתאם לכוחם האמיתי, בעוד שלהם יש תוכניות להחיר לרכנסת הבאה לפחות שלושה מאנשיהם, במקום האחד, ליאון דיצאן, המייצג אותם עתה.

מי שנחלץ לעזרתם היה מנהיג המיפ לגה הפורש, ואיש האיגוד לשעבר, הדיר אלימלך רימלט. כדי למנוע את פיצוץ הוועידה על רקע שריון מקומות על-ידי ועדת-מיניוים, הציע רימלט הצעת פשרה: הוועידה תתכנס בעוד ארבעה יודשים כדי לדון שוב על הצורה בה ייבחרו מועי מדי המיפלה לכנסת באופן חשאי.

למעשה היה בפשרה זו משום חזית ההצעה לביטול ועדות-המיניוים. אבל אני שי איגוד העובדים לא גמלו למנהיגם לשעבר, אלימלך רימלט, באותה מטבע. בניגוד לתפיסות היוניות מרחיקות הלכת שהעלה רימלט בוועידה, הצביעו אנשי איגוד העובדים של המיפלה יחד עם גיי צי המיפלה, הם התגלו כחבורה הימנית הקיצונית ביותר במערך הליברלי. לאלימלך רימלט נותר רק לציין את פרישתו ממנהיגות המיפלה, בעניבת הוועידה באופן הפגנתי תוך טריקת-דלת.

בחירות. כי משה ברעם אמנם מוכן לי- דמוקרטיה, אך רק בתנאי שיצביעו בעד מיפלתו. אבל אם יצביעו תושבי נצרת, חלילה, בעד רק"ח, הוא מתכוון להעניש על רק את תושבי העיר הזו, אלא את כלל ערביי ישראל.

"עם מוסלמי ועם נוצרי." מדוע בחרה הממשלה דווקא במשה ברעם לומר דברים מפורשים אלה באוזני תושבי נצרת?

אין זה מפני שהוא דובר ערבית רהוטה, הוא בקושי שולט בעברית. אין זה גם בשל כושרה-השיכנוע או בוכות האינטלי- גנציה הטיבעית שלו. בנצרת, גילה ברעם את בורותו באוזני כל, כאשר המציא שני עמים חדשים. הוא דיבר שם על "העם המוסלמי והעם הנוצרי" הישנים זה בצד זה בנצרת.

אבל אין זה משנה מה אמרים - חשוב מי הוא האומר. כאשר איומים גסים כאלה יוצאים מפיו של שר-העבודה, יש להם רק פירוש אחד: אם בוחרי נצרת לא יצביעו כפי שרוצה שר-העבודה, הוא עלול לשקול להפוך את זכותם של ערביי ישראל לעבוד בה.

מיפלות

מעידה באעידה

החישג הגדול ביותר של ועידת המיפלה

הזיברלית - חיה שינוי חוקי המתמטיקה

האמבוש הוכן לפי כל כללי הטאקטיקה הצבאית. שח"כ יצחק מודעי, סגן-אלוף במילואים, וראי מודע להם. שעה שסני היגי המיפלה הליברלית ועסקניה, עסקו במשך שלושת ימי ועידת המיפלה בבעי יות גשמיות, שנודעו להסדיר את חלוקת הכיסאות בכנסת הבאה, הכינה חבורת הניצנים מאחרי-הקלעים את המארב הי רעיוני.

בלייל-השימורים של סיום הוועידה, קרוב לשעה שתיים בליילה, נאלץ היה ראש עיריית תל-אביב, שלמה ("צ'צ'") להט, לבטוש את ניהול הדיונים, כדי להתכונן לטיסות לארצות-הברית, שנודעה לשבע בבוקר, את מקומו תפס ליד שולחן הנשי אוח, סגנו בעירייה ואיש סיעתו במפי" גה, יוסף שיפמן, בניגוד ל"צ'צ' "הי" גה, שיפמן הוא נץ מופלג. כך יכול היה לתת את ידו מעל שולחן הנשיאות לקושי רים שמלמטה.

כי באותה שעה עזב את הוועידה לא רק "צ'צ' ", גם מרבית 751 הצירים נטשו. היה זה אחרי שכל ההחלטות החשובות של ועדת ההחלטות של הוועידה הועמדו להצבעה. הצירים המתשים לא ידעו בריר במ, שלפי חוקת המיפלה מותר להעלות להצבעה בתום ההצבעה על ההחלטות, גם את ההסתייגויות.

ואו, כשבאולם הוועידה נותרו פחות מ-250 איש, הועלתה ההסתייגות של ח"כ ידידיה בארי, שהיתקבלה ברוב גדול של הנוכחים והישוותה למיפלה הליברלית תדמית ניצית מובהקת, בניגוד לזו שניסו ליצור לה מנהיגיה.

הייתה זו הסתייגות, שעל פיה מתנגדת המיפלה לנסיגת צה"ל מאיוה שטח המחיר זק בדין, לפני חתימת שלום רישמי. בחירות מזוייפות. אסילו מתכנני האמבוש, הח"כים פסח גרופר, יצחק מודעי ויודיה בארי - ראשי הניצנים של הי מיפלה הליברלית, שיכלו בשקט לחתום על המצע הרעיוני של חרות - הופתעו מהקלות ומהרוב בה התקבלה הצעת בארי. מודעי מיהר להסיר שורה שלמה של הי תייגויות נוספות שהכין, למיקרה שהצעתו של בארי תיפול.

למחרת יכלו הניצנים הליברלים לעלות ולהצהיר קבל כל: הרוב במיפלה הליי ברלית הוא ניצי. היה זה כמובן להטוט מתימטי. כי מבחינה מעשית הצביעו בעד הצעת בארי רק כ-20% מצירי הוועידה, שיצרו רוב מיקרי. אבל רוב הוא רוב. אלא שלא היה בכך כדי להפתיע. מאר שית הוועידה הפך שינוי חוקי המתמטי קה לנושא העיקרי בה. ההחלטה הניצית לא היתה מועברת, לוליא תמכו בה ניצי גי איגוד העובדים במיפלה, שנטלו חלק בקשר. אלה היו מיוצגים במועצת הוועי דה בשיעור של 24%. למרות שבכתי רות שנערכו לוועידה לא קיבלו בסיכום ארצי יותר מאשר 15%.

(המשך מעמוד 16) למיבצע-שינוי הרה-האסונות של אוקטובר 1956

עולם ילדותי. הדבקת שמות-תואר לי גוף מדיני היא שיטה אופיינית של שטיפת מוח. המציא את השיטה יוזף גבלס, שר-התעמולה של אדולף היטלר, שדגל בעיק רון כי אפשר לטמטם גם את הציבור הי נארי ביותר על-ידי חזרה אינסופית על כמה מילות-מפתח רגילות.

הנהגת שיטה זו בישראל, אחרי תריסר שנים של דיווח עיתונאי חופשי, מעידה על הידרדרות מוסרית ואינטלקטואלית. היא מטשטשת את המציאות המדינית שבה צרי כה ישראל לפעול (ראה הנדון). מעמיקה את התהום בין ישראל לבין ירדיותיה ביי מערב, ויוצרת אקלים רוחני שיהווה, כשלי עצמו, מיכשול בדרך לשלום.

גרוע מכל: הפיכת הפוליטיקה לעולם של שדים ורוחות מוציאה אותה מתחום החשבון ההגיוני, ומעבירה אותה לעולם מאגי, ילדותי, שבו מתקבלות החלטות ריגי שיות ובלתי-רציונליות.

אמר השבוע פקיד במושר-החוק, המסר חייג מכיוון זה: "במוקדם או במאוחר יהיה צורך לשבת עם, כנופיות אש"ף/ בוגבה, איך תסביר זאת או הממשלה לי ציבור?"

ביגתיים הודיעו שידורי-ישראל ביום השני בבוקר, כי חברות מועצת-הביטחון החליטו שהיור התורן, שהוא הנציג הי סובייטי, יזמין את נציג "כנופיות אש"ף" לשיבת המועצה בחודש ינואר. הטימטום הגיע לשיאו.

ממשלה

שר העבודה המלוכלכת

משה ברעם מאיים

בסנקציות נגד

ערביי ישראל

משה ברעם נולד, כידוע, להיות שר- העבודה. כשהועלתה האפשרות להעבירו לתפקיד אחר, הוא הציב אולטימטום: או משייר-העבודה, או שהוא פורש ביכלל. למי שתמה מדוע רואה ברעם במישרד- העבודה את ייעוד חייו, הוא נתן את התשובה, השבוע, בעצמו - זהו המישרד המאפשר לו לעשות את העבודה המלוכ- לכה, של איום ברוטאלי חסר-תקדים על חלק מאזרחי ישראל.

ברעם ביקר השבוע בנצרת, ערב הבחיר רות לעירייה המקומית. הוא הופיע שם

שר-עבודה ברעם

ברעם ממציא עט

לא כעסקן מיפלות העבודה כייאם כשר- העבודה, והדברים שהיו בפיו לא היו מרומזים או מהוקצעים, הוא דיבר ישר לעניין:

"ממשלת-ישראל תצטרך לשקול מחדש את עמדתה כלפי ערביי ישראל, אם ערביי נצרת יחילו ניצחון לרק"ח בבחירות. אינני תושב שמדינת-ישראל תוכל להתחשב בעיר שבראשה יעמוד מי שיכול להיות סוכן של עראפאת!" מעולם לא העז שר בממשלת-ישראל להשמיע איומים כה מפורשים, בתוקף תפקידו, כדי להשפיע על תוצאות הי

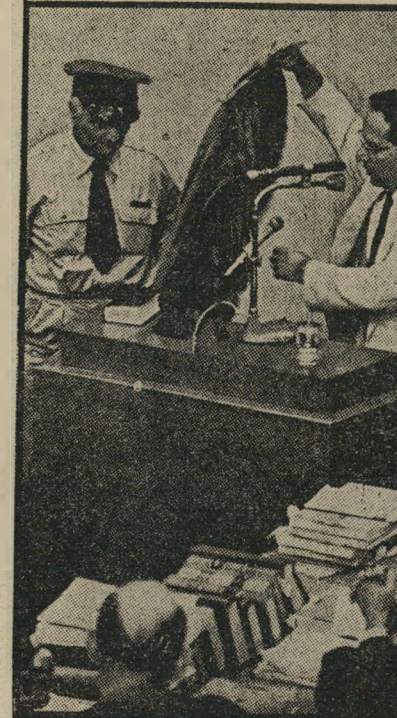
הזוהר של תל-אביב הקטנה ובת לאחת המישפחות המכובדות ביותר בעיר. אביה לייז צ'וסלובסקיה, היה הגינקולוג המפורס סם ביותר בארץ ובעל שם עולמי בזכות כתביו הפואיים. קודם שקיבל משרה רמה באוניברסיטה העברית בירושלים, ועוד קודם שיצא שמו לתהילה בבית-החולים הדסה בתל-אביב היה ארמזן רופא בעמק יזרעאל, בבינאל ובגליל.

נינה היתה הצעירה הזוהרת של תל-אביב. על דלתות ביתו המפואר של פרויסור אשר מן, ברחוב אידלסון, התדפק מיטב הנוער, בצחוקה המתגלגל שחשף שיניים צהורות, בשערה השחור, בגופה הנשי העגלגל ובר גלגיה החטובות היתה נינה מרכז בכל מסיבה ובכל פגישת-רעים.

אך לאחר שקראה את סלמנדרה, החליטה נינה כי האיש שכתב ספר זה יהיה בעלה. למרות הקשרים הענפים של מישפחת אשר מן, ולמרות שקשה היה לסרב לנינה, לא הסכימו המו"ל, המפיץ והמדפיס להפיר את שובעית-הסודיות שנתנו לסופר ולהסגיר את זהותו לידיה.

תשוקתה של בת-הפרופסור להכיר את מחברו של סלמנדרה הפכה שיחת-העיר ביי תל-אביב. באחד הערבים פנתה נינה לביתו של האיש שחירגם את סלמנדרה לאנגלית, ישראל מאיר הכהן לסק. ליד דלת ביתו של לסק ניצב גבר לבוש בהיזור מאופק וחמור-סבר, הוא כבר צילצל בפעמוני-הדלת ולא נענה. אולי ננסה בכוחות משותפים?" הציעה לו נינה.

אצבעותיהם לחצו יחד על כפתור-הפעמון, והדלת נפתחה. היתה זו הפעם הראשונה

בגד אושוויץ

את תולדות מישפחת סופר-השואה, בתמונה: כשהוצג לפני ק. צטינק במישפט איימן.

שאצבעותיה של נינה נגעו באלה של יהואל דינור.

לאחר שנכנסו, החליט לסק כי יד הגור רל היתה בפגישתם המיקרית של נינה ודיי גור ליד דלת דירתו, והוא גילה לה את הסוד השמור. "זהו הסופר שאת כל-כך מחפשת," אמר לה. נינה שלחה לעבר די נור מבט נוסף, ארוך יותר, והחלטהתה-תי חזקה: "הוא יהיה בעלי."

מחיר

כבוד

שה לתאגר ניגודי-אופי חריפים יותר מאלה שהיו בין בת-הפרופסור הצעירה, הקלילה, החברותית בת 19, אשר העתיד שלפניה זהר בהבטחותיו, לבין איש העבר בעל העיניים הכבויות, אשר כל מי שהתבונן בהן ידע, כי בעליהן עדיין שם, במקום הנורא ההוא. דינור ניגאה זקן ביי הרבה מ-28 שנותיו.

אמה של נינה, מלכה ארמזן, רצתה ביי חתונה מפוארת, כיאה למעמד המישפחה ולנוהגה. היא השתוקקה שחתונת בתה תהיה לשיחת-הימים בקרב העילית החברתית של